Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 19ης Σεπτεμβρίου 2024*

«Αίτηση αναιρέσεως – Θεσμικό δίκαιο – Ενιαίο καθεστώς των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου – Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκλεγέντες σε ιταλικές εκλογικές περιφέρειες – Έκδοση, από την ιταλική Βουλή, αποφάσεως περί συντάξεων – Τροποποίηση του ποσού των συντάξεων των βουλευτών της ιταλικής Βουλής – Συνακόλουθη τροποποίηση, από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, του ποσού των συντάξεων ορισμένων πρώην βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκλεγέντων στην Ιταλία – Αντικατάσταση των αποφάσεων του Κοινοβουλίου – Διατήρηση του εννόμου συμφέροντος για την άσκηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Στην υπόθεση C-725/20 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 28 Δεκεμβρίου 2020,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, κάτοικος Μιλάνου (Ιταλία),

Cristiana Muscardini, κάτοικος Μιλάνου,

Luigi Vinci, κάτοικος Μιλάνου,

Agostino Mantovani, κάτοικος Brescia (Ιταλία),

Anna Catasta, κάτοικος Μιλάνου,

Vanda Novati, κάτοικος Varese (Ιταλία),

Francesco Enrico Speroni, κάτοικος Busto Arsizio (Ιταλία),

Maria Di Meo, κάτοικος Cellole (Ιταλία),

Giuseppe Di Lello Finuoli, κάτοικος Παλέρμου (Ιταλία),

Raffaele Lombardo, κάτοικος Κατάνης (Ιταλία),

Olivier Dupuis, κάτοικος Saint-Gilles (Βέλγιο),

Leda Frittelli, κάτοικος Frosinone (Ιταλία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Livio Filippi, κάτοικος Carpi (Ιταλία),

Vincenzo Viola, κάτοικος Παλέρμου,

Antonio Mussa, κάτοικος Τορίνου (Ιταλία),

Mauro Nobilia, κάτοικος Ρώμης (Ιταλία),

Clara di Prinzio, ως κληρονόμος του Sergio Camillo Segre, κάτοικος Ρώμης,

Stefano De Luca, κάτοικος Παλέρμου,

Riccardo Ventre, κάτοικος Formicola (Ιταλία),

Mirella Musoni, κάτοικος Ρώμης,

Francesco Iacono, κάτοικος Forio (Ιταλία),

Vito Bonsignore, κάτοικος Τορίνου,

Claudio Azzolini, κάτοικος Νάπολης (Ιταλία),

Vincenzo Aita, κάτοικος Campagna (Ιταλία),

Mario Mantovani, κάτοικος Arconate (Ιταλία),

Vincenzo Mattina, κάτοικος Buonabitacolo (Ιταλία),

Romano Maria La Russa, κάτοικος Μιλάνου,

Giorgio Carollo, κάτοικος Torri di Quartesolo (Ιταλία),

Fiammetta Cucurnia, ως κληρονόμος του Giulietto Chiesa, κάτοικος Ρώμης,

Roberto Costanzo, κάτοικος Benevento (Ιταλία),

Giorgio Gallenzi, ως κληρονόμος του Giulio Cesare Gallenzi, κάτοικος Ρώμης,

Vitaliano Gemelli, κάτοικος Ρώμης,

Pasqualina Napoletano, κάτοικος Anzio (Ιταλία),

Ida Panusa, κάτοικος Latina (Ιταλία),

εκπροσωπούμενοι από τον M. Merola, avvocato,

αναιρεσείοντες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το:

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τις S. Alves και S. Seyr,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Λυκούργο, πρόεδρο τμήματος, O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot, S. Rodin (εισηγητή) και L. S. Rossi, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 11ης Ιανουαρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, οι Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio, ως κληρονόμος του Sergio Camillo Segre, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Fiammetta Cucurnia, ως κληρονόμος του Giulietto Chiesa, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi, ως κληρονόμος του Giulio Cesare Gallenzi, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano και Ida Panusa ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 15ης Οκτωβρίου 2020, Coppo Gavazzi κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (T-389/19 έως T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 έως T-414/19, T-416/19 έως T-418/19, T-420/19 έως T-422/19, T-425/19 έως T-427/19, T-429/19 έως T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 έως T-442/19, T-444/19 έως T-446/19, T-448/19, T-450/19 έως T-454/19, T-463/19 και T-465/19, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2020:494), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές τους με αίτημα την ακύρωση των σημειωμάτων της 11ης Απριλίου 2019, τα οποία εξέδωσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για καθέναν από τους νυν αναιρεσείοντες (στο εξής, από κοινού: επίδικες αποφάσεις) και τα οποία αφορούσαν την αναπροσαρμογή του ποσού των συντάξεων τις οποίες λαμβάνουν οι αναιρεσείοντες, κατόπιν της έναρξης ισχύος, την 1η Ιανουαρίου 2019, της αποφάσεως 14/2018 του Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (προεδρείου της Βουλής, Ιταλία), της 12ης Ιουλίου 2018 (στο εξής: απόφαση 14/2018).

I. Το νομικό πλαίσιο

Α. Το δίκαιο της Ένωσης

1. Ο εσωτερικός κανονισμός του Κοινοβουλίου

2 Το άρθρο 25 του εσωτερικού κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπως ίσχυε κατά την όγδοη κοινοβουλευτική περίοδο (2014-2019) (στο εξής: εσωτερικός κανονισμός του Κοινοβουλίου), με τίτλο «Καθήκοντα του Προεδρείου», όριζε στην παράγραφο 3 τα εξής:

«Το Προεδρείο ρυθμίζει τα οικονομικά, οργανωτικά και διοικητικά ζητήματα που αφορούν τους βουλευτές, μετά από πρόταση του Γενικού Γραμματέα ή πολιτικής ομάδας.»

3 Η διάταξη αυτή του εσωτερικού Κανονισμού του Κοινοβουλίου παρέμεινε αμετάβλητη στο κείμενο του Κανονισμού που ίσχυε κατά την ένατη κοινοβουλευτική περίοδο (2019-2024).

2. Οι ρυθμίσεις ΕΑΒ

4 Το άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΙΙ των κανονιστικών ρυθμίσεων περί καταβολής των εξόδων και αποζημιώσεων των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπως ίσχυαν μέχρι τις 14 Ιουλίου 2009 (στο εξής: ρυθμίσεις ΕΑΒ), προέβλεπε τα εξής:

«1. Όλοι οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δικαιούνται να λάβουν σύνταξη αρχαιότητας.

2. Μέχρις ότου θεσπισθεί οριστικό κοινοτικό καθεστώς συντάξεων όλων των βουλευτών, και εφόσον η εθνική νομοθεσία δεν προβλέπει σύνταξη ή εφόσον το επίπεδο και/ή οι όροι της προβλεπομένης συντάξεως δεν είναι ταυτόσημοι με αυτούς που ισχύουν για τα Μέλη του εθνικού κοινοβουλίου του κράτους για το οποίο εξελέγη ο βουλευτής του Ε.Κ., καταβάλλεται, κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου βουλευτή, προσωρινή σύνταξη από τον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Τμήμα Κοινοβουλίου.»

5 Το άρθρο 2 του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ όριζε τα εξής:

«1. Το ύψος και οι όροι της προσωρινής συντάξεως είναι ταυτόσημοι με αυτούς που ισχύουν για τη σύνταξη Μελών της Κάτω Βουλής του κράτους μέλους για το οποίο εξελέγη ο βουλευτής του Ε.Κ.

2. Ο βουλευτής που επωφελείται από τους όρους του άρθρου 1, παράγραφος 2, οφείλει, κατά την εγγραφή στο καθεστώς αυτό, να καταβάλλει στον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης εισφορά η οποία υπολογίζεται έτσι ώστε ο βουλευτής να καταβάλλει την ίδια συνολική εισφορά που καταβάλλει μέλος της Κάτω Βουλής του κράτους μέλους όπου εξελέγη, σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις.»

6 Κατά το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ:

«1. Η αίτηση ένταξης στο παρόν προσωρινό καθεστώς συντάξεων πρέπει να υποβάλλεται εντός δώδεκα μηνών από την έναρξη της θητείας του ενδιαφερομένου.

Μετά την εκπνοή αυτής της προθεσμίας, ως ημερομηνία ένταξης στο καθεστώς συντάξεων ορίζεται η πρώτη του μήνα κατά τον οποίο έγινε η παραλαβή της αίτησης.

2. Η αίτηση για καταβολή της σύνταξης πρέπει να υποβληθεί εντός εξαμήνου από τη στιγμή της δημιουργίας δικαιώματος.

Μετά την προθεσμία αυτή, ως ημερομηνία έναρξης της συνταξιοδοτικής παροχής ορίζεται η πρώτη του μήνα κατά τον οποίο έγινε η παραλαβή της αίτησης.»

3. Το καθεστώς των βουλευτών

7 Το άρθρο 25, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2005/684/ΕΚ, Ευρατόμ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 28ης Σεπτεμβρίου 2005, για τη θέσπιση του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ 2005, L 262, σ. 1) (στο εξής: καθεστώς των βουλευτών), που τέθηκε σε ισχύ στις 14 Ιουλίου 2009, έχει ως εξής:

«1. Οι βουλευτές, οι οποίοι ήταν ήδη μέλη του Κοινοβουλίου ή επανεξελέγησαν σε αυτό πριν από την έναρξη ισχύος του καθεστώτος, δύνανται, όσον αφορά την αποζημίωση, τη μεταβατική αποζημίωση, τη σύνταξη και τη σύνταξη επιζώντων, να επιλέξουν για τη συνολική διάρκεια της εντολής τους το έως τώρα εθνικό σύστημα.

2. Οι πληρωμές αυτές καταβάλλονται από τον προϋπολογισμό του κράτους μέλους.»

8 Το άρθρο 28, παράγραφος 1, του καθεστώτος των βουλευτών προβλέπει τα εξής:

«Διατηρείται πλήρως το δικαίωμα συντάξεως το οποίο απέκτησε βουλευτής, δυνάμει των εθνικών διατάξεων, κατά το χρόνο εφαρμογής του παρόντος καθεστώτος.»

4. Τα μέτρα εφαρμογής

9 Η αιτιολογική σκέψη 7 της αποφάσεως 2009/C 159/01 του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 19ης Μαΐου και της 9ης Ιουλίου 2008, σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ 2009, C 159, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/C 340/06 του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2010 (ΕΕ 2010, C 340, σ. 6) (στο εξής: μέτρα εφαρμογής), έχει ως εξής:

«Χρειάζεται […] να εξασφαλισθεί με τις μεταβατικές διατάξεις ότι όσοι λαμβάνουν ορισμένες παροχές βάσει των ρυθμίσεων ΕΑΒ θα συνεχίσουν να τις λαμβάνουν μετά την κατάργηση των ρυθμίσεων αυτών, σύμφωνα με την αρχή της [προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης]. Ενδείκνυται επίσης να εξασφαλισθεί ο σεβασμός των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν βάσει των ρυθμίσεων ΕΑΒ πριν από την έναρξη ισχύος του καθεστώτος [των βουλευτών].»

10 Το άρθρο 49, παράγραφος 1, των μέτρων εφαρμογής ορίζει τα εξής:

«Οι βουλευτές οι οποίοι ασκούν την εντολή τους τουλάχιστον κατά ένα πλήρες έτος έχουν δικαίωμα, μετά τη λήξη της εντολής τους, σε ισόβια σύνταξη αρχαιότητας η οποία καταβάλλεται από την ημέρα κατά την οποία συμπληρώνουν το 63ο έτος της ηλικίας τους.

Οι πρώην βουλευτές ή οι νόμιμοι εκπρόσωποί τους υποβάλλουν, πλην των περιπτώσεων ανωτέρας βίας, αίτηση έναρξης καταβολής της σύνταξης λόγω γήρατος εντός εξαμήνου από τη γέννηση του δικαιώματος. Μετά την προθεσμία αυτή, η ημερομηνία έναρξης της συνταξιοδοτικής παροχής λόγω γήρατος είναι η πρώτη του μηνός κατά τον οποίο έγινε η παραλαβή της αίτησης.»

11 Σύμφωνα με το άρθρο 73 των μέτρων εφαρμογής, τα μέτρα τέθηκαν σε ισχύ την ίδια ημέρα με το καθεστώς των βουλευτών, ήτοι στις 14 Ιουλίου 2009.

12 Το άρθρο 74 των μέτρων εφαρμογής προβλέπει ότι, με την επιφύλαξη των μεταβατικών διατάξεων του τίτλου IV, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται το άρθρο 75, οι ρυθμίσεις ΕΑΒ παύουν να ισχύουν την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

13 Κατά το άρθρο 75 των μέτρων εφαρμογής:

«1. Η σύνταξη επιζώντων, η σύνταξη αναπηρίας, η συμπληρωματική σύνταξη αναπηρίας για τα συντηρούμενα τέκνα και η σύνταξη αρχαιότητας που χορηγούνται βάσει των παραρτημάτων I, II και III των ρυθμίσεων ΕΑΒ εξακολουθούν να καταβάλλονται, κατ' εφαρμογή των παραρτημάτων αυτών, στα πρόσωπα που λάμβαναν τις εν λόγω παροχές πριν από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του καθεστώτος [των βουλευτών].

Εφόσον πρώην βουλευτής που δικαιούται σύνταξη αναπηρίας αποβιώσει μετά τις 14 Ιουλίου 2009, η σύνταξη επιζώντων καταβάλλεται στον ή στη σύζυγο, στον ή στη σύντροφο σταθερής μη έγγαμης σχέσης συμβίωσης ή στα συντηρούμενα τέκνα, υπό τους όρους του παραρτήματος I των ρυθμίσεων ΕΑΒ.

2. Τα δικαιώματα σε σύνταξη αρχαιότητας που είχαν αποκτηθεί έως την ημέρα έναρξης ισχύος του καθεστώτος [των βουλευτών] κατ' εφαρμογή του προαναφερθέντος παραρτήματος III διατηρούνται. Τα πρόσωπα που απέκτησαν δικαιώματα στο εν λόγω συνταξιοδοτικό σύστημα δικαιούνται σύνταξη υπολογιζόμενη βάσει των αποκτηθέντων δικαιωμάτων τους κατ' εφαρμογή του προαναφερθέντος παραρτήματος III, εφόσον πληρούν τις σχετικές προϋποθέσεις που προβλέπει η εθνική νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους και έχουν υποβάλει την αίτηση του άρθρου 3 παράγραφος 2 του προαναφερθέντος παραρτήματος III.»

Β. Το ιταλικό δίκαιο

14 Κατά το άρθρο 1, παράγραφοι 1 έως 3, της αποφάσεως 14/2018:

«1. Από την 1η Ιανουαρίου 2019, τα ποσά των ισόβιων επιδομάτων που καταβάλλονται στους κύριους δικαιούχους και στους επιζώντες τους και του μέρους του ισόβιου επιδόματος των αναλογικών παροχών πρόνοιας που καταβάλλονται στους κύριους δικαιούχους και στους επιζώντες τους, για τα οποία θεμελιώθηκε δικαίωμα βάσει της ισχύουσας κατά την 31η Δεκεμβρίου 2011 νομοθεσίας, υπολογίζονται βάσει του νέου προβλεπόμενου στην παρούσα απόφαση τρόπου.

2. Ο νέος υπολογισμός που μνημονεύεται στην προηγούμενη παράγραφο πραγματοποιείται με τον πολλαπλασιασμό του ποσού της ατομικής εισφοράς επί τον συντελεστή μεταβολής που σχετίζεται με την ηλικία του βουλευτή την ημερομηνία κατά την οποία ο βουλευτής θεμελίωσε δικαίωμα στο ισόβιο επίδομα ή στην αναλογική παροχή πρόνοιας.

3. Εφαρμόζονται οι συντελεστές μεταβολής που παρατίθενται στον προσαρτημένο στην παρούσα απόφαση πίνακα 1.»

II. Το ιστορικό της διαφοράς

15 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 14 έως 23 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Για τις ανάγκες της παρούσας κατ' αναίρεση δίκης, το ιστορικό της διαφοράς μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

16 Καθένας από τους νυν αναιρεσείοντες είναι είτε πρώην βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκλεγείς στην Ιταλία, είτε κληρονόμος ενός τέτοιου πρώην βουλευτή, ο οποίος λαμβάνει σύνταξη γήρατος ή σύνταξη επιζώντων (στο εξής: σύνταξη).

17 Με την προσθήκη σχολίου στα εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεως του Ιανουαρίου του 2019, το Κοινοβούλιο ενημέρωσε τους αναιρεσείοντες ότι το ποσό της συντάξεώς τους θα μπορούσε να αναθεωρηθεί κατ' εκτέλεση της αποφάσεως 14/2018 και ότι ο νέος αυτός υπολογισμός θα μπορούσε να συνεπάγεται ανάκτηση των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών.

18 Από 1ης Ιανουαρίου 2019 το Κοινοβούλιο μείωσε το ποσό της συντάξεως των αναιρεσειόντων, εφαρμόζοντας την απόφαση αυτή δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ.

19 Με μη χρονολογημένο σημείωμα του προϊσταμένου της μονάδας Αποζημιώσεων και Κοινωνικών Δικαιωμάτων των Βουλευτών της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) Οικονομικών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: προϊστάμενος μονάδας), προσαρτημένο στα εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεως των αναιρεσειόντων του Φεβρουαρίου του 2019, το Κοινοβούλιο ενημέρωσε κατ' αρχάς τους αναιρεσείοντες ότι, με τη γνωμοδότηση αριθ. SJ-0836/18 της 11ης Ιανουαρίου 2019, η Νομική Υπηρεσία τού είχε επιβεβαιώσει ότι η απόφαση 14/2018 είχε αυτομάτως εφαρμογή στην περίπτωσή τους (στο εξής: γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας). Στη συνέχεια, μόλις θα λάμβανε τις αναγκαίες πληροφορίες από την Camera dei deputati (Βουλή, Ιταλία), το Κοινοβούλιο θα γνωστοποιούσε στους αναιρεσείοντες το νέο ποσό της συντάξεώς τους και θα προέβαινε στην ανάκτηση της ενδεχόμενης διαφοράς κατά τους επόμενους δώδεκα μήνες. Τέλος, το Κοινοβούλιο ενημέρωσε τους νυν αναιρεσείοντες ότι το τελικό ποσό της συντάξεώς τους θα καθοριζόταν με τυπική πράξη κατά της οποίας θα μπορούσαν να ασκήσουν διοικητική ένσταση ή προσφυγή ακυρώσεως.

20 Με τις επίδικες αποφάσεις, ο προϊστάμενος μονάδας, πρώτον, ενημέρωσε τους αναιρεσείοντες ότι το ποσό της συντάξεώς τους θα αναπροσαρμοζόταν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, κατά το ποσό της μειώσεως των ανάλογων συντάξεων που κατέβαλλε η Βουλή στους πρώην βουλευτές στην Ιταλία κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 14/2018. Δεύτερον, το ποσό των συντάξεων των αναιρεσειόντων θα αναπροσαρμοζόταν από τον Απρίλιο του 2019, με αναδρομική ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2019, κατ' εφαρμογήν των σχεδίων καθορισμού των νέων ποσών των συντάξεων που διαβιβάστηκαν συνημμένα στις εν λόγω αποφάσεις. Τρίτον, με τις επίδικες αποφάσεις παρεχόταν στους αναιρεσείοντες η δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους εντός προθεσμίας 30 ημερών από την παραλαβή των αποφάσεων. Σε περίπτωση μη υποβολής παρατηρήσεων, τα αποτελέσματα των αποφάσεων αυτών θα θεωρούνταν οριστικά, με συνέπεια, μεταξύ άλλων, την ανάκτηση των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών για τους μήνες Ιανουάριο έως Μάρτιο του 2019.

21 Δεδομένου ότι κανείς από τους αναιρεσείοντες της παρούσας κατ' αναίρεση δίκης δεν διατύπωσε τέτοιες παρατηρήσεις, τα αποτελέσματα των επίδικων αποφάσεων κατέστησαν οριστικά ως προς αυτούς κατά τη λήξη της προθεσμίας.

III. Η ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

22 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Ιουνίου (υποθέσεις T-389/19 έως T-393/19), στις 28 Ιουνίου (υποθέσεις T-397/19, T-407/19, T-409/19 έως T-411/19, T-413/19, T-414/19, T-416/19 και T-417/19), την 1η Ιουλίου (υποθέσεις T-436/19, T-439/19 έως T-442/19 και T-445/19), στις 2 Ιουλίου (υποθέσεις T-421/19, T-422/19, T-425/19, T-426/19 και T-429/19 έως T-431/19), στις 3 Ιουλίου (υποθέσεις T-418/19, T-420/19, T-448/19 και T-450/19 έως T-453/19), οι νυν αναιρεσείοντες άσκησαν τις προσφυγές τους με αίτημα την ακύρωση των επίδικων αποφάσεων.

23 Προς στήριξη των προσφυγών τους, οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε αναρμοδιότητα του προϊσταμένου μονάδας να εκδώσει τις επίδικες αποφάσεις, καθώς και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως των αποφάσεων αυτών. Ο δεύτερος λόγος αφορούσε έλλειψη νομικής βάσεως και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής. Ο τρίτος λόγος αφορούσε πλάνη περί το δίκαιο ως προς τον χαρακτηρισμό της αποφάσεως 14/2018 και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 75, παράγραφος 2, των μέτρων εφαρμογής. Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αναλογικότητας και της ισότητας, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας.

24 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της υπόθεσης T-453/19 ως απαράδεκτη και έκρινε απορριπτέους όλους τους λόγους ακυρώσεως στις λοιπές υποθέσεις, απορρίπτοντας, ως εκ τούτου, τις προσφυγές των υποθέσεων αυτών.

IV. Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

25 Οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να αναπέμψει την υπόθεση Panusa κατά Κοινοβουλίου (T-453/19) ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου,

– να ακυρώσει τις επίδικες αποφάσεις που αφορούν τους λοιπούς αναιρεσείοντες,

– να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης και της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

26 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης και της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

27 Στις 12 Ιανουαρίου 2022 ο Enrico Falqui, στο πλαίσιο της διαδικασίας της υπόθεσης C-391/21 P η οποία τον αφορά, κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αντίγραφο της αποφάσεως 4/2021 του Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (δικαστικού συμβουλίου της Βουλής, Ιταλία), της 23ης Δεκεμβρίου 2021 (στο εξής: απόφαση 4/2021), με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση 14/2018. Το εν λόγω έγγραφο δεν περιελήφθη, στο στάδιο αυτό, στη δικογραφία.

28 Στις 9 Μαρτίου 2022 οι αναιρεσείοντες της υπόθεσης Santini κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (C-198/21 P) κατέθεσαν την ίδια απόφαση στη Γραμματεία του Δικαστηρίου.

29 Στην υπό κρίση υπόθεση, καθώς και στις υποθέσεις Falqui κατά Κοινοβουλίου (C-391/21 P) και Santini κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (C-198/21 P), η Γραμματεία διαβίβασε, στις 16 Μαρτίου 2022, στους διαδίκους των υποθέσεων αυτών μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, αποφασισθέν από τον εισηγητή δικαστή και τη γενική εισαγγελέα δυνάμει του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το οποίο οι διάδικοι κλήθηκαν να προσκομίσουν όλα τα έγγραφα που μπορούσαν να ασκήσουν επιρροή στο αντικείμενο της υποθέσεως που τους αφορούσε, και ιδίως την απόφαση 4/2021.

30 Στις 25 Μαρτίου 2022 οι αναιρεσείοντες της υπό κρίση υποθέσεως προσκόμισαν διάφορα έγγραφα, μεταξύ των οποίων και την απόφαση 4/2021. Στις 29 Μαρτίου 2022 το Κοινοβούλιο προσκόμισε και αυτό διάφορα έγγραφα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν η απόφαση 4/2021 και ένα έγγραφο με τίτλο «Νέοι κανόνες για τον υπολογισμό των συντάξεων, θεσπισθέντες από την Ιταλική Βουλή». Το εν λόγω θεσμικό όργανο ενημέρωσε επίσης το Δικαστήριο ότι μόλις λάμβανε τις συμπληρωματικές διευκρινίσεις που είχε ζητήσει από τη Βουλή όσον αφορά τη συγκεκριμένη εφαρμογή των κανόνων αυτών, θα προέβαινε σε νέο υπολογισμό των συντάξεων των αναιρεσειόντων και θα τους απέστελλε νέο σχέδιο αποφάσεως σχετικά με τον καθορισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους, επί του οποίου θα είχαν τη δυνατότητα να υποβάλουν παρατηρήσεις πριν από την έκδοση τελικής αποφάσεως.

31 Στις 14 Οκτωβρίου και στις 29 Νοεμβρίου 2022 το Κοινοβούλιο κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τις τελικές αποφάσεις περί καθορισμού του νέου ποσού των συντάξεων που έπρεπε να καταβληθούν στους αναιρεσείοντες από τον Νοέμβριο του 2022, με τις καθυστερούμενες οφειλές (στο εξής: νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου).

32 Με απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2022, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου κάλεσε τους διαδίκους να διευκρινίσουν αν θεωρούν, αφενός, ότι οι νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου αντικατέστησαν ex tunc τις επίδικες αποφάσεις και, αφετέρου, ότι, κατόπιν της εκδόσεως των νέων αυτών αποφάσεων, η κατ' αναίρεση δίκη διατηρεί το αντικείμενό της.

33 Στις 29 Νοεμβρίου 2022 το Κοινοβούλιο διευκρίνισε ότι θεωρεί ότι οι νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου αντικατέστησαν ex tunc τις επίδικες αποφάσεις, αλλά ότι η κατ' αναίρεση δίκη διατηρεί το αντικείμενό της. Συγκεκριμένα, κατά το Κοινοβούλιο, είναι προς το συμφέρον των διαδίκων και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του βασίμου της αιτήσεως αναιρέσεως, προκειμένου να καταστεί σαφές αν η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο και αν το Κοινοβούλιο μπορεί να υπολογίσει εκ νέου, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος III των ρυθμίσεων ΕΑΒ, τις συντάξεις των αναιρεσειόντων σε περίπτωση μεταβολής της εφαρμοστέας εθνικής ρυθμίσεως.

34 Με έγγραφο που κατέθεσαν στις 30 Νοεμβρίου 2022, οι αναιρεσείοντες επισήμαναν ότι, κατά την εκτίμησή τους, οι νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου συνιστούν απλή τροποποίηση των επίδικων αποφάσεων.

35 Συγκεκριμένα, κατά τους αναιρεσείοντες, προκειμένου να προβεί στον νέο αυτόν υπολογισμό, το Κοινοβούλιο εξακολούθησε να παραπέμπει στους εθνικούς κανόνες, ανεξαρτήτως του περιεχομένου τους, προβαίνοντας, βάσει της δικής του ερμηνείας του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ (στο εξής: εσωτερικοί κανόνες του Κοινοβουλίου), σε αυτόματη εφαρμογή των εθνικών αποφάσεων.

36 Οι αναιρεσείοντες κατέληξαν, αφενός, στο συμπέρασμα ότι οι νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου παρέμεναν εγγενώς οι ίδιες, τουλάχιστον σε μεγάλο βαθμό, με τις επίδικες αποφάσεις. Αφετέρου, κατά τους αναιρεσείοντες, από την έκδοση των νέων αποφάσεων του Κοινοβουλίου προκύπτει συνεχιζόμενη παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και των κεκτημένων δικαιωμάτων, καθώς και της αρχής της αναλογικότητας, των οποίων έγινε επίκληση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και κατ' αναίρεση. Με άλλα λόγια, μολονότι, για ορισμένους από τους αναιρεσείοντες, οι νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου είχαν ως αποτέλεσμα την επαναφορά του ποσού της συντάξεώς τους στο ποσό που εισέπρατταν πριν από την έναρξη ισχύος των επίδικων αποφάσεων, γεγονός παραμένει ότι η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Κοινοβούλιο εξακολουθεί να υφίσταται, υπό τη μορφή παράλειψης διεξαγωγής έρευνας και εσφαλμένης εφαρμογής των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, όπερ, σε ορισμένες περιπτώσεις, συνεπάγεται τη συνέχιση της παράνομης μειώσεως των ποσών αυτών.

37 Εξάλλου, οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι οι νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου δεν μπορούν να αντικαταστήσουν ex tunc τις επίδικες αποφάσεις, παρά μόνον όσον αφορά το ποσό των συντάξεων που ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 2019. Οι νέοι υπολογισμοί εξακολουθούν να πραγματοποιούνται επί παράνομης βάσεως. Τέλος, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι ο προϊστάμενος μονάδας δεν ήταν αρμόδιος για την έκδοση των νέων αποφάσεων του Κοινοβουλίου, δεδομένου ότι δεν είναι το αρμόδιο όργανο για την έκδοση πράξεων που βαίνουν πέραν της τακτικής διοικήσεως.

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

38 Προς στήριξη της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τρεις λόγους αναιρέσεως, με τους οποίους βάλλουν, κατ' ουσίαν, κατά της εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου επιβεβαίωσης της ορθότητας της ερμηνείας των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου, βάσει της οποίας το θεσμικό αυτό όργανο εφάρμοσε την απόφαση 14/2018 προκειμένου να αναθεωρήσει το ποσό της συντάξεώς τους. Το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως αφορά εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής και το δεύτερο σκέλος του αφορά παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως προβάλλεται ότι τα άρθρα 74 και 75 των μέτρων εφαρμογής ερμηνεύθηκαν εσφαλμένως υπό την έννοια ότι οι διατάξεις του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ μπορούσαν να αποτελέσουν τη νομική βάση των επίδικων αποφάσεων· με το δεύτερο σκέλος του προβάλλεται παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 3, του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου από το Γενικό Δικαστήριο, λόγω του ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι ο προϊστάμενος μονάδας ήταν αρμόδιος για την έκδοση των αποφάσεων αυτών· και με το τρίτο σκέλος του προβάλλεται παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, λόγω του ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι οι εν λόγω αποφάσεις ήταν επαρκώς

κατά νόμον αιτιολογημένες. Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αφορά μόνον την I. Panusa και στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά την εκτίμηση του εννόμου συμφέροντός της.

Α. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις σχετικά με τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος των αναιρεσειόντων

39 Από τη σκέψη 31 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι οι νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου, οι οποίες εκδόθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, αποσκοπούν στον καθορισμό του νέου ποσού των συντάξεων που καταβάλλονται στους αναιρεσείοντες από τον Νοέμβριο του 2022, με τις καθυστερούμενες οφειλές.

40 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το αντικείμενο της διαφοράς, όπως και το έννομο συμφέρον, πρέπει να εξακολουθεί να υφίσταται έως την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, διότι άλλως καταργείται η δίκη, όπερ προϋποθέτει ότι η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2018, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-57/16 P, EU:C:2018:660, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Εντούτοις, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος δεν παύει απαραιτήτως να υφίσταται λόγω του ότι η πράξη την οποία αυτός προσβάλλει έπαυσε να παράγει αποτελέσματα κατά τη διάρκεια της δίκης (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2013, Abdulrahim κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-239/12 P, EU:C:2013:331, σκέψη 62).

42 Υπό ορισμένες περιστάσεις, ο προσφεύγων μπορεί να διατηρεί το έννομο συμφέρον του να ζητήσει την ακύρωση πράξεως η οποία καταργήθηκε κατά τη διάρκεια της δίκης, προκειμένου να υποχρεωθεί το όργανο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη να επιφέρει, στο μέλλον, τις δέουσες τροποποιήσεις και, κατ' αυτόν τον τρόπο, να αποτρέψει τον κίνδυνο επαναλήψεως της πλημμέλειας που προσάπτεται στην πράξη (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Bank Mellat κατά Συμβουλίου, C-430/16 P, EU:C:2018:668, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

43 Εν προκειμένω, από την απάντηση του Κοινοβουλίου της 29ης Νοεμβρίου 2022, η οποία συνοψίζεται στη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως, προκύπτει σαφώς ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο επιθυμεί, και στο μέλλον, να υπολογίζει εκ νέου τις συντάξεις των πρώην βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σε περίπτωση τροποποιήσεως της εθνικής ρυθμίσεως περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ (στο εξής: δυναμικό σύστημα).

44 Μολονότι το Κοινοβούλιο αντικατέστησε τις επίδικες αποφάσεις με τις νέες αποφάσεις, γεγονός παραμένει ότι όλες αυτές οι αποφάσεις στηρίζονται σε ερμηνεία των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου σύμφωνα με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που λαμβάνουν σύνταξη γήρατος και στους δικαιούχους συντάξεως επιζώντων οι οποίοι, όπως οι αναιρεσείοντες, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των παραρτημάτων των ρυθμίσεων ΕΑΒ (στο εξής: ενδιαφερόμενοι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου).

45 Κατά αυτής ακριβώς της ερμηνείας βάλλουν οι αναιρεσείοντες στην παρούσα κατ' αναίρεση δίκη. Επομένως, παρά την ex tunc αντικατάσταση των επίδικων αποφάσεων, οι αναιρεσείοντες εξακολουθούν να έχουν συμφέρον να διαπιστωθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο επιβεβαιώνοντας την ορθότητα της ερμηνείας αυτής, δεδομένου ότι η εν λόγω

ερμηνεία μπορεί να εφαρμοστεί από το Κοινοβούλιο κατά την έκδοση, στο μέλλον, αποφάσεων αναλόγων προς τις επίδικες αποφάσεις ή προς τις νέες αποφάσεις του Κοινοβουλίου και ότι, ως εκ τούτου, δεν υφίσταται μόνον κίνδυνος επαναλήψεως της προβαλλόμενης πλημμέλειας, κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύθηκε στη σκέψη 42 της παρούσας αποφάσεως, αλλά και κίνδυνος, σε περίπτωση ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά παρόμοιων αποφάσεων τέτοιου είδους, να υποπέσει εκ νέου το Γενικό Δικαστήριο στα προβαλλόμενα νομικά σφάλματα λόγω των οποίων επιβεβαίωσε την ορθότητα της ως άνω ερμηνείας.

46 Επιπλέον, από τις νέες αποφάσεις προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο εξακολουθεί να είναι της γνώμης ότι ο προϊστάμενος μονάδας είναι αρμόδιος να εκδίδει αποφάσεις περί τροποποιήσεως του ποσού των συντάξεων σε περίπτωση μεταβολής της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως και ότι οι αποφάσεις αυτές δεν πρέπει να περιέχουν αιτιολογία αφορώσα τη συμβατότητά τους με το δίκαιο της Ένωσης.

47 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι αναιρεσείοντες εξακολουθούν να έχουν έννομο συμφέρον για την άσκηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά το μέρος που η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως βάλλει κατά του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το οποίο αποτελεί το αναγκαίο έρεισμα των εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με τις οποίες, πρώτον, από τους εσωτερικούς κανόνες του Κοινοβουλίου προκύπτει ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, δεύτερον, ο προϊστάμενος μονάδας είναι αρμόδιος για την έκδοση των αποφάσεων περί τροποποιήσεως του ποσού των συντάξεων των εν λόγω πρώην βουλευτών και, τρίτον, το Κοινοβούλιο δεν υποχρεούται να εκθέτει, σε τέτοιες αποφάσεις, τους λόγους που δικαιολογούν τη συμβατότητά τους με το δίκαιο της Ένωσης.

Β. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως έχει δύο σκέλη.

49 Με το πρώτο σκέλος, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς διαπίστωσε, στις σκέψεις 142 έως 145, 147 και 156, 159, 160 και 162 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν προσέβαλαν τα κεκτημένα δικαιώματα των αναιρεσειόντων για λήψη συντάξεως, στηριζόμενο, μεταξύ άλλων, στην εσφαλμένη διάκριση μεταξύ μειώσεως του ποσού της συντάξεως και προσβολής τέτοιων κεκτημένων δικαιωμάτων.

50 Για μια τέτοια διαπίστωση θα ήταν επιβεβλημένο να αποσαφηνισθούν οι περιστάσεις υπό τις οποίες η μείωση του ποσού της συντάξεως που οφείλεται στους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου βάσει του δικαίου της Ένωσης δεν θίγει το κεκτημένο δικαίωμα λήψης της συντάξεως. Σε αντίθετη περίπτωση, η διαπίστωση αυτή θα ήταν αυθαίρετη, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, θα είχε παραλείψει να εξακριβώσει αν τούτο ίσχυε ή όχι υπό το πρίσμα συγκεκριμένων καταστάσεων και, αφετέρου, δεν θα είχε παραθέσει αντικειμενικά, προκαθορισμένα και μη εισάγοντα διακρίσεις κριτήρια βάσει των οποίων θα μπορούσε να διαπιστωθεί σε ποιες περιπτώσεις μείωσης συντρέχει προσβολή του συνταξιοδοτικού δικαιώματος των πρώην βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

51 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν διέκρινε μεταξύ των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής. Αντιθέτως, απέρριψε την άποψη περί οριστικού καθορισμού της συνταξιοδοτικής παροχής που έχει αποκτηθεί κατά τον χρόνο καταργήσεως των ρυθμίσεων ΕΑΒ, τόσο για τις περιπτώσεις του άρθρου 75, παράγραφος 1, των μέτρων εφαρμογής όσο και για τις προβλεπόμενες στο άρθρο 75, παράγραφος 2, των μέτρων αυτών.

52 Κατά τους αναιρεσείοντες, το συνταξιοδοτικό δικαίωμα των πρώην βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γεννάται κατά τη λήξη των καθηκόντων τους, υπό την προϋπόθεση ότι έχουν καταβάλει εισφορές επί τουλάχιστον πέντε έτη. Για την άσκηση του δικαιώματος αυτού, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να έχει συμπληρώσει τη συντάξιμη ηλικία που προβλέπεται από τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο εξελέγη και η αίτηση εκκαθάρισης της συντάξεως πρέπει να έχει υποβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ. Επομένως, η προσβολή των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απορρέει από τις επίδικες αποφάσεις, οι οποίες προσβάλλουν τα δικαιώματα που μπορούν να ασκηθούν, αφορούσε αμφότερες τις περιπτώσεις του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής, και ιδίως την περίπτωση της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού.

53 Εν προκειμένω, κατά τους αναιρεσείοντες, οι επίδικες αποφάσεις δεν τροποποίησαν μόνον το ποσό της συντάξεως των αναιρεσειόντων, αλλά και τη μέθοδο υπολογισμού του ποσού αυτού. Πράγματι, ο τρόπος υπολογισμού που στηρίζεται στην αποζημίωση που εισέπραττε ο βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά τη διάρκεια της θητείας του αντικαταστάθηκε αναδρομικά από τον τρόπο υπολογισμού που στηρίζεται στις εισφορές που κατέβαλε ο βουλευτής αυτός. Ο νέος υπολογισμός του ποσού της συντάξεως των αναιρεσειόντων δεν αφορά τα ποσά που οφείλονται από της ενάρξεως ισχύος της αποφάσεως 14/2018, αλλά εξαρχής, ήτοι τη σύνταξη που οφείλεται στον ενδιαφερόμενο πρώην βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ο οποίος έχει εκλεγεί στην Ιταλία από τον χρόνο λήψης της σύνταξής του. Επιπλέον, κατά τους αναιρεσείοντες, ο νέος υπολογισμός πραγματοποιήθηκε ως εάν, κατά τη διάρκεια της θητείας τους, όλοι οι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είχαν καταβάλει εισφορές βάσει του ίδιου συντελεστή, ο οποίος καθορίζεται με την απόφαση 14/2018, θέτοντας έτσι σε δυσμενή θέση τους αναιρεσείοντες που κατέβαλαν υψηλότερες εισφορές από τον συντελεστή αυτόν.

54 Επικουρικώς, και συγκεκριμένα για την περίπτωση κατά την οποία θα ίσχυε η διάκριση μεταξύ του συνταξιοδοτικού δικαιώματος και του δικαιώματος σε συνταξιοδοτική παροχή, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι από το άρθρο 75 των μέτρων εφαρμογής προκύπτει ότι αυτοί δεν έχουν μόνον συνταξιοδοτικό δικαίωμα, αλλά και δικαίωμα να λάβουν σταθερό ποσό συντάξεως αντίστοιχο προς εκείνο το οποίο μπορούσαν να αναμένουν κατά τον χρόνο που αποφάσισαν να καταβάλλουν εισφορές στο συνταξιοδοτικό σύστημα που θεσπίστηκε με τη ρύθμιση ΕΑΒ, ή τουλάχιστον από τη θέση σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών, αντιθέτως προς τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 143 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

55 Οι επίδικες αποφάσεις προκαλούν ανισορροπία εις βάρος των αναιρεσειόντων, δεδομένου ότι οι καταβληθείσες εισφορές δεν ασκούσαν κατά τον χρόνο εκείνο καμία επιρροή στη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος. Κατά τους αναιρεσείοντες, η ανισορροπία αυτή είναι ακόμη περισσότερο προφανής στην περίπτωση των αναιρεσειόντων οι οποίοι, αφού υπηρέτησαν μέρος μόνο μιας πλήρους θητείας ευρωβουλευτή, λόγω σύντμησης της θητείας τους ή λόγω έναρξής της διαρκούσης της κοινοβουλευτικής περιόδου, κατέβαλαν συμπληρωματικές εισφορές για να καλύψουν και τα έτη κατά τα οποία δεν κατέβαλλαν εισφορές, ώστε να μπορούν να αξιώσουν σύνταξη βάσει των ρυθμίσεων ΕΑΒ.

56 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η απόρριψη, με τις σκέψεις 204, 211 και 236 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, των επιχειρημάτων τους περί παραβιάσεως των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθώς και περί προσβολής του δικαιώματος ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη, στηρίζεται σε συλλογιστική που αντιβαίνει στις εν λόγω γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης και στο θεμελιώδες αυτό δικαίωμα που κατοχυρώνεται στον Χάρτη.

57 Πρώτον, ο καθορισμός των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων βάσει των νέων κανόνων αντιβαίνει, κατά τους αναιρεσείοντες, στην αρχή της ασφάλειας δικαίου, η οποία απαγορεύει, σύμφωνα με τη ratio του άρθρου 28 του καθεστώτος των βουλευτών και του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής, την προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων.

58 Δεύτερον, ένας τέτοιος υπολογισμός αντιβαίνει στην αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, στο μέτρο που η αρχή αυτή δεν επιτρέπει την τροποποίηση των κανόνων υπολογισμού των συντάξεων στους οποίους οι αναιρεσείοντες εντάχθηκαν οικειοθελώς.

59 Εξάλλου, στη σκέψη 202 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο ενημέρωσε τους αναιρεσείοντες για την πιθανή εφαρμογή της αποφάσεως 14/2018 ως προς αυτούς μόλις τον Ιανουάριο του 2019, δηλαδή μετά την ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε να εφαρμοστεί η μείωση του ποσού της συντάξεώς τους βάσει της αποφάσεως αυτής, ήτοι την 1η Ιανουαρίου 2019.

60 Τρίτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμα ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη.

61 Κατά πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, με τη σκέψη 222 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε διάκριση μεταξύ προσβολής του συνταξιοδοτικού δικαιώματος και απλής αναπροσαρμογής του ποσού της συντάξεως. Εντούτοις, κατά τους αναιρεσείοντες, το Γενικό Δικαστήριο δεν επισήμανε πού βρίσκεται το όριο πέραν του οποίου η τροποποίηση του ποσού της συντάξεως δεν σέβεται πλέον το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος ιδιοκτησίας και συνεπάγεται προσβολή του συνταξιοδοτικού δικαιώματος αυτού καθεαυτό.

62 Κατά δεύτερον, στη σκέψη 228 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως διαπίστωσε, στηριζόμενο στο περιεχόμενο της αποφάσεως 14/2018, ότι η μείωση του ποσού των συντάξεων των αναιρεσειόντων είχε ως σκοπό την προσαρμογή του ποσού των συντάξεων που καταβάλλονταν σε όλους τους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προς τη μέθοδο ανταποδοτικού υπολογισμού.

63 Κατά τους αναιρεσείοντες, ο συλλογισμός αυτός του Γενικού Δικαστηρίου είναι διάλληλος. Συγκεκριμένα, ο ως άνω συλλογισμός στηρίζεται στις διατάξεις του ιταλικού δικαίου και όχι σε σκοπό γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενο από την έννομη τάξη της Ένωσης. Το Γενικό Δικαστήριο όμως όφειλε να εξετάσει αν το Κοινοβούλιο είχε προσηκόντως ελέγξει αν η αναπροσαρμογή της συντάξεως των εκλεγέντων στην Ιταλία πρώην βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ήταν σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης, υπό το πρίσμα ιδίως σκοπού γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενου από την έννομη τάξη της Ένωσης.

64 Επιπλέον, με τον εν λόγω συλλογισμό παρερμηνεύθηκε η μέθοδος υπολογισμού του ποσού των συντάξεων την οποία προβλέπει η απόφαση 14/2018 και η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ανταποδοτικού χαρακτήρα, στο μέτρο που δεν στηρίζεται σε ατομικώς καθοριζόμενο συντελεστή

εισφορών που καταβάλλονται στον προϋπολογισμό της Ένωσης, αλλά στον ίδιο συντελεστή για όλους τους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Συγκεκριμένα, πρώην βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ο οποίος κατέβαλε, κατά τη διάρκεια της θητείας του, εισφορές υπολογιζόμενες με συντελεστή υψηλότερο από αυτόν τον ίδιο για όλους τους ενδιαφερομένους συντελεστή χάνει το όφελος από το μέρος των εισφορών που υπερέβαινε τον εν λόγω συντελεστή. Επομένως, κατά τους αναιρεσείοντες, από τη μέθοδο υπολογισμού του ποσού των συντάξεων που θεσπίστηκε με την απόφαση 14/2018 προκύπτει όχι μόνον προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας, αλλά και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, στο μέτρο που η μέθοδος αυτή στηρίζεται σε μη εξατομικευμένο συντελεστή εισφορών.

65 Αυτή η παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με την προβληθείσα δικαιολόγηση καθίσταται ακόμη πιο πρόδηλη αν ληφθεί υπόψη ότι το ανταποδοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα καθιερώθηκε για πρώτη φορά στην Ιταλία την 1η Ιανουαρίου 1996 και επεκτάθηκε στην πλειονότητα των εργαζομένων από 1ης Ιανουαρίου 2012. Αντιθέτως, με τις επίδικες αποφάσεις, το ανταποδοτικό σύστημα επιβλήθηκε στους αναιρεσείοντες όσον αφορά περίοδο καταβολής εισφορών πολύ προγενέστερη του έτους 1995, όταν το σύστημα αυτό δεν ίσχυε για κανέναν στην Ιταλία.

66 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

67 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν, στηριζόμενοι στο άρθρο 75 των μέτρων εφαρμογής, ότι το δυναμικό σύστημα θίγει τα κεκτημένα δικαιώματα λήψης συντάξεως.

68 Επομένως, με την αιτίαση αυτή, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν, κατ' ουσίαν, την ορθότητα της ερμηνείας των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου σύμφωνα με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

69 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, κατά το μέρος που οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν με αυτό ότι η εφαρμογή των νέων κανόνων υπολογισμού του ποσού της συντάξεώς τους δεν είναι σύμφωνη ούτε με την αρχή της ασφάλειας δικαίου, στο μέτρο που οι νέοι αυτοί κανόνες θίγουν τα κεκτημένα δικαιώματα λήψεως συντάξεως, ούτε με την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι η αρχή αυτή αντιτίθεται σε οποιαδήποτε μείωση του ποσού της συντάξεως το οποίο οι αναιρεσείοντες προσδοκούσαν ότι θα μπορούσαν να αξιώσουν εντασσόμενοι εκουσίως στο συνταξιοδοτικό σύστημα που θεσπίστηκε με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ.

70 Αντιθέτως, κατά το μέρος που οι αναιρεσείοντες προσάπτουν με αυτό στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο τους ενημέρωσε καθυστερημένα για την πιθανή εφαρμογή της αποφάσεως 14/2018, δεν βάλλουν κατά σημείων του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως τα οποία αποτελούν την αναγκαία βάση μιας από τις

εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου που παρατίθενται στη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως. Πράγματι, το επιχείρημα αυτό αφορά μια συγκεκριμένη περίσταση σχετική με την έκδοση των επίδικων αποφάσεων.

71 Όσον αφορά πάντοτε το εν λόγω δεύτερο σκέλος, κατά το μέρος που οι αναιρεσείοντες προσάπτουν με αυτό στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εκτίμησε τη συμβατότητα των επίδικων αποφάσεων με το δικαίωμα ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στον Χάρτη υπό το πρίσμα ενός σκοπού αναγνωριζόμενου από το δίκαιο της Ένωσης, αλλά υπό το πρίσμα του σκοπού που επιδιώκεται με την απόφαση 14/2018, αμφισβητούν, κατ' ουσίαν, τη συμβατότητα με το δίκαιο της Ένωσης της ερμηνείας των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου σύμφωνα με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

72 Αντιθέτως, οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν την ορθότητα της ερμηνείας των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου, κατά το μέρος που προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, ότι δεν διευκρίνισε το όριο πέραν του οποίου η τροποποίηση του ποσού της συντάξεως δεν σέβεται πλέον το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος ιδιοκτησίας και συνεπάγεται προσβολή του συνταξιοδοτικού δικαιώματος αυτού καθεαυτό και, δεύτερον, ότι παρερμήνευσε τη μέθοδο υπολογισμού των συντάξεων την οποία προβλέπει η απόφαση 14/2018. Δεδομένου ότι, με τα επιχειρήματα αυτά, οι αναιρεσείοντες δεν βάλλουν κατά των σημείων του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που συνιστούν το αναγκαίο έρεισμα μιας από τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου που μνημονεύονται στη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως, δεν συντρέχει λόγος να εξετασθούν.

73 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την επιχειρηματολογία περί παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας, με την οποία οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η απόφαση 14/2018 δεν είναι σύμφωνη προς την αρχή αυτή, λόγω αφενός της μεθόδου υπολογισμού των συντάξεων που προβλέπεται στην εν λόγω απόφαση και αφετέρου του ιστορικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω απόφαση.

β) Επί της ουσίας

1) Επί της προβαλλομένης παραβάσεως των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου

74 Οι αναιρεσείοντες προσάπτουν, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι εσφαλμένως έκρινε, στη σκέψη 163 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, βάσει του σκεπτικού που εκτίθεται στις σκέψεις 142 έως 145, 147 και 156, 159, 160 και 162 της αποφάσεως αυτής, ότι το Κοινοβούλιο μπορούσε νομίμως να στηριχθεί στους εσωτερικούς του κανόνες για να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

75 Επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, «[τ]ο ύψος και οι όροι της προσωρινής συντάξεως είναι ταυτόσημοι με αυτούς που ισχύουν για τη σύνταξη Μελών της Κάτω Βουλής του κράτους μέλους για το οποίο εξελέγη ο βουλευτής του Ε.Κ.».

76 Όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τη φράση «[τ]ο ύψος και οι όροι της προσωρινής συντάξεως είναι ταυτόσημοι» προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τους κανόνες υπολογισμού των συντάξεων όπως αυτοί

εφαρμόζονται στα μέλη του κοινοβουλίου του κράτους μέλους στο οποίο εξελέγησαν οι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Με άλλα λόγια, το θεσμικό αυτό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

77 Η ερμηνεία αυτή του άρθρου 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ είναι σύμφωνη με τον σκοπό που επιδιώκει η ως άνω διάταξη, όπως αυτός απορρέει από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ.

78 Πράγματι, η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει ότι μπορούν να λάβουν τη σύνταξη που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του εν λόγω παραρτήματος μόνον οι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ως προς τους οποίους το συνταξιοδοτικό σύστημα του κράτους μέλους στο οποίο εξελέγησαν δεν προβλέπει σύνταξη ή ως προς τους οποίους το ύψος και/ή ο τρόπος υπολογισμού της συντάξεως την οποία μπορούν να αξιώσουν δεν ταυτίζονται με τα ισχύοντα για τα μέλη του εθνικού κοινοβουλίου.

79 Συνεπώς, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ έχει κυρίως ως σκοπό να παράσχει στους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που βρίσκονται στην κατάσταση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος αυτού τη δυνατότητα να τύχουν της ίδιας μεταχειρίσεως με τους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου των οποίων το εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα προέβλεπε δικαίωμα συντάξεως της οποίας το ύψος και/ή ο τρόπος υπολογισμού ήταν πανομοιότυπα με εκείνα που ίσχυαν για τα μέλη του εθνικού κοινοβουλίου τους.

80 Επομένως, η ερμηνεία της διατάξεως αυτής υπό την έννοια ότι επιβάλλει στο Κοινοβούλιο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έχει ως συνέπεια την υπαγωγή τους, κατά τον ίδιο τρόπο με αυτούς τους άλλους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, στις τροποποιήσεις που επέρχονται στους κανόνες υπολογισμού του ποσού των συντάξεων των μελών του εθνικού κοινοβουλίου τους.

81 Το σύστημα αυτό, το οποίο στηρίζεται στο παράρτημα ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, διατηρήθηκε σε ισχύ, δυνάμει του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής, μετά τη θέση σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών, όσον αφορά μεταξύ άλλων τις συντάξεις γήρατος των πρώην βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

82 Είναι αληθές ότι το άρθρο 74 των μέτρων εφαρμογής προβλέπει ότι οι ρυθμίσεις ΕΑΒ παύουν να ισχύουν κατά την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε, με τη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το καθεστώς των βουλευτών και τα μέτρα εφαρμογής θέσπισαν δύο διαδοχικά συνταξιοδοτικά συστήματα, από τα οποία απορρέουν δύο είδη συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, ήτοι, αφενός, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αποκτήθηκαν έως τις 14 Ιουλίου 2009, ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του εν λόγω καθεστώτος, βάσει των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου, και, αφετέρου, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αποκτήθηκαν από την ημερομηνία αυτή και μετά, βάσει του άρθρου 49 των μέτρων εφαρμογής.

83 Εντούτοις, όπως ρητώς ορίζει το άρθρο 74 των μέτρων εφαρμογής, αυτή η λήξη της ισχύος των ρυθμίσεων ΕΑΒ τελεί υπό την επιφύλαξη των μεταβατικών διατάξεων που προβλέπονται στον τίτλο IV των μέτρων αυτών. Μεταξύ των μεταβατικών αυτών διατάξεων περιλαμβάνεται το άρθρο 75 των εν λόγω μέτρων.

84 Όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 145 και 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 75 παράγραφος 1, των μέτρων εφαρμογής έχει εφαρμογή στους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, μεταξύ των οποίων ορισμένοι από τους προσφεύγοντες, οι οποίοι κατέβαλαν στον προϋπολογισμό της Ένωσης εισφορές δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ και είχαν αρχίσει να λαμβάνουν σύνταξη δυνάμει του παραρτήματος αυτού πριν από την θέση σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών, ενώ το άρθρο 75, παράγραφος 2, των μέτρων εφαρμογής εφαρμόζεται στους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, μεταξύ των οποίων ορισμένοι άλλοι προσφεύγοντες, οι οποίοι, μολονότι κατέβαλαν και αυτοί τέτοιες εισφορές, δεν είχαν ακόμη αρχίσει να λαμβάνουν σύνταξη γήρατος κατά την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

85 Πράγματι, αφενός, δυνάμει του άρθρου 75, παράγραφος 1, των μέτρων εφαρμογής, οι συντάξεις που χορηγούνται βάσει του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ εξακολουθούν να καταβάλλονται, κατ' εφαρμογήν του παραρτήματος αυτού, στα πρόσωπα που λάμβαναν τις παροχές αυτές πριν από την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

86 Όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 140 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από το γράμμα της διατάξεως αυτής, και ειδικότερα από τον επιτακτικό χαρακτήρα της φράσης «εξακολουθούν να καταβάλλονται, κατ' εφαρμογήν [του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ]», καθώς και από τη χρήση του ενεστώτα οριστικής στη διατύπωση αυτή, πρέπει να συναχθεί ότι το δυναμικό σύστημα εξακολουθεί να έχει εφαρμογή στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου μετά τη θέση σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

87 Αφετέρου, από την πρώτη περίοδο του άρθρου 75, παράγραφος 2, των μέτρων εφαρμογής προκύπτει ότι «[τ]α δικαιώματα σε σύνταξη αρχαιότητας που είχαν αποκτηθεί έως την ημέρα έναρξης ισχύος του καθεστώτος [των βουλευτών] κατ' εφαρμογή του [...] παραρτήματος ΙΙΙ [των ρυθμίσεων ΕΑΒ] διατηρούνται» και από τη δεύτερη περίοδο της διάταξης αυτής προκύπτει ότι «[τ]α πρόσωπα που απέκτησαν δικαιώματα κατ' εφαρμογή του [...] παραρτήματος ΙΙΙ [των ρυθμίσεων ΕΑΒ] δικαιούνται σύνταξη υπολογιζόμενη βάσει των αποκτηθέντων δικαιωμάτων τους κατ' εφαρμογή του [παραρτήματος αυτού], εφόσον πληρούν τις σχετικές προϋποθέσεις που προβλέπει η εθνική νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους και έχουν υποβάλει την αίτηση του άρθρου 3 παράγραφος 2 του προαναφερθέντος παραρτήματος ΙΙΙ».

88 Στο μέτρο που το άρθρο 75, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, των μέτρων εφαρμογής προβλέπει προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να πληρούν οι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προκειμένου να λάβουν σύνταξη υπολογιζόμενη βάσει των κεκτημένων δικαιωμάτων τους κατ' εφαρμογήν του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή στους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου οι οποίοι άρχισαν να λαμβάνουν σύνταξη κατ' εφαρμογήν του παραρτήματος αυτού πριν από τη θέση σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

89 Εξάλλου, κατά το μέρος που η δεύτερη περίοδος του άρθρου 75, παράγραφος 2, των μέτρων εφαρμογής προβλέπει ότι οι ενδιαφερόμενοι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου λαμβάνουν σύνταξη γήρατος κατ' εφαρμογήν του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ βάσει κεκτημένων δικαιωμάτων, η έννοια των «δικαιωμάτων σε σύνταξη αρχαιότητας που είχαν αποκτηθεί», κατά το εν λόγω άρθρο 75, παράγραφος 2, πρέπει να νοηθεί, όπως ορθώς υπογράμμισε κατ' ουσίαν το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 143 και 151 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως αφορώσα τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία απορρέουν από τις ατομικές

εισφορές που κατέβαλε καθένας από τους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και τα οποία αποτελούν τη βάση υπολογισμού της συντάξεως γήρατος που τους καταβάλλεται δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ. Επομένως, η έννοια αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως αφορώσα υποτιθέμενο δικαίωμα εισπράξεως σταθερού και αμετάβλητου ποσού συντάξεως, το οποίο υπολογίζεται βάσει των εθνικών κανόνων που ίσχυαν κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών ή κατά την ένταξη στο σύστημα το οποίο θεσπίζει η διάταξη αυτή.

90 Συνεπώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ούτε καθόσον έκρινε, στη σκέψη 142 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μείωση του ποσού της συντάξεως των ενδιαφερόμενων πρώην βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν έθιγε τα «δικαιώματα σε σύνταξη αρχαιότητας που είχαν αποκτηθεί» κατά την έννοια των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου, δεδομένου ότι οι κανόνες αυτοί τους διασφαλίζουν μόνον το δικαίωμα καθορισμού του ποσού της συντάξεώς τους σύμφωνα με το δυναμικό σύστημα.

91 Ως εκ τούτου, τόσο από το γράμμα των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου όσο και από το πλαίσιο στο οποίο αυτοί εντάσσονται και από τον σκοπό που επιδιώκουν προκύπτει ότι, στη σκέψη 163 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Κοινοβούλιο ορθώς στηρίχθηκε στους εσωτερικούς του κανόνες για να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

2) Επί της προβαλλόμενης παραβιάσεως των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου καθώς και επί της προβαλλόμενης προσβολής του δικαιώματος ιδιοκτησίας, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη

92 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η ερμηνεία των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο αντιβαίνει στις αρχές της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου καθώς και στο δικαίωμα ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη.

93 Σύμφωνα με γενική ερμηνευτική αρχή, μια πράξη της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο που να μη θίγει το κύρος της και να συνάδει με το σύνολο του πρωτογενούς δικαίου και, ιδίως, με τις διατάξεις του Χάρτη. Ως εκ τούτου, όταν πράξη του παράγωγου δικαίου της Ένωσης επιδέχεται περισσότερες από μία ερμηνείες, πρέπει να προτιμάται η ερμηνεία που καθιστά τη διάταξη σύμφωνη με το πρωτογενές δίκαιο, και όχι εκείνη η οποία θα συνεπαγόταν το ασυμβίβαστό της με αυτό (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, σκέψη 86 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

94 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το γεγονός ότι εντάχθηκαν οικειοθελώς στο συνταξιοδοτικό σύστημα που θεσπίστηκε με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ τούς εγγυάται, δυνάμει της αρχής αυτής, ότι το ποσό της συντάξεώς τους θα υπολογιστεί σύμφωνα με τον τρόπο που ίσχυε κατά τον χρόνο της εντάξεώς τους στο σύστημα αυτό.

95 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ουδείς δύναται να επικαλεστεί λυσιτελώς παραβίαση της εν λόγω αρχής ελλείψει συγκεκριμένων διαβεβαιώσεων εκ μέρους της Διοικήσεως. Επομένως, η δυνατότητα επίκλησης της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης παρέχεται

σε κάθε πρόσωπο στο οποίο ένα θεσμικό όργανο δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες. Αποτελούν διαβεβαιώσεις ικανές να δημιουργήσουν τέτοιες προσδοκίες οι ακριβείς, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες πληροφορίες που προέρχονται από αρμόδιες και αξιόπιστες πηγές, όποια και αν είναι η μορφή υπό την οποία γνωστοποιούνται (πρβλ. απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2019, Deza κατά ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, σκέψεις 69 και 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

96 Αντιθέτως, όταν ένα πρόσωπο συνετό και ενημερωμένο είναι σε θέση να προβλέψει τη θέσπιση μέτρου της Ένωσης ικανού να βλάψει τα συμφέροντά του, δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή αυτή μετά τη λήψη ενός τέτοιου μέτρου (πρβλ. απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2019, Deza κατά ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, σκέψη 71 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

97 Το γεγονός ότι πρώην μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εντάχθηκε εκουσίως στο συνταξιοδοτικό σύστημα που θεσπίστηκε με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ δεν του παρείχε παρά ταύτα, κατά το χρονικό σημείο της εντάξεώς του στο σύστημα αυτό, το δικαίωμα να λάβει ένα προβλέψιμο, σταθερό και αμετάβλητο ποσό συντάξεως γήρατος. Πράγματι, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 208 και 209 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά των οποίων δεν βάλλουν οι αναιρεσείοντες με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η μόνη ακριβής και ανεπιφύλακτη διαβεβαίωση την οποία ήταν σε θέση να παράσχει το Κοινοβούλιο ήταν η διαβεβαίωση ότι, κατ' εφαρμογήν των εσωτερικών του κανόνων, οι ενδιαφερόμενοι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου θα λάμβαναν σύνταξη γήρατος της οποίας το ύψος και οι όροι θα ήταν πανομοιότυπα με εκείνα που ίσχυαν για τα μέλη του κοινοβουλίου του κράτους μέλους στο οποίο εξελέγησαν, σύμφωνα με το δυναμικό σύστημα.

98 Επομένως, η ερμηνεία των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου κατά την οποία το Κοινοβούλιο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το σύστημα αυτό είναι σύμφωνη με την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

99 Όσον αφορά, στη συνέχεια, το δικαίωμα ιδιοκτησίας, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εξετάζοντας, στη σκέψη 228 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη συμβατότητα των επίδικων αποφάσεων με το δικαίωμα ιδιοκτησίας υπό το πρίσμα του σκοπού της αποφάσεως 14/2018 και όχι ενός σκοπού αναγνωριζόμενου από το δίκαιο της Ένωσης.

100 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 219 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, ακόμη και αν οι επίδικες αποφάσεις δεν συνεπάγονται πλήρη στέρηση των συντάξεων των αναιρεσειόντων, μειώνουν ωστόσο το ποσό τους, περιορίζοντας έτσι το δικαίωμά τους ιδιοκτησίας.

101 Στη συνέχεια, στις σκέψεις 220 έως 235 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε αν ο περιορισμός αυτός πληρούσε τις απαιτήσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, οι οποίες υπομνήσθηκαν στη σκέψη 213 της αποφάσεως αυτής. Συναφώς, στη σκέψη 227 της εν λόγω αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η εκτίμηση του επιδιωκόμενου με τις επίδικες αποφάσεις σκοπού γενικού συμφέροντος δεν μπορούσε να διενεργηθεί χωρίς να ληφθούν υπόψη οι σκοποί που υπαγόρευσαν την έκδοση της αποφάσεως 14/2018. Στο μέτρο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο, αφού εξέτασε, στις σκέψεις 228 έως 234 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν οι επίδικες αποφάσεις συμβιβάζονται με το δικαίωμα ιδιοκτησίας, έκρινε, στη σκέψη 236 της αποφάσεως αυτής, λαμβάνοντας υπόψη τους εν λόγω σκοπούς, ότι η αιτίαση περί προσβολής του δικαιώματος ιδιοκτησίας έπρεπε να απορριφθεί.

102 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το περιεχόμενο του δικαιώματος αυτού πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, να καθορίζεται λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, υπογραφέντος στο Παρίσι στις 20 Μαρτίου 1952, στο οποίο κατοχυρώνεται το εν λόγω δικαίωμα (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουνίου 2017, Florescu κ.λπ., C-258/14, EU:C:2017:448, σκέψη 49).

103 Από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει ότι τα δικαιώματα που απορρέουν από την καταβολή εισφορών σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως συνιστούν περιουσιακά δικαιώματα για τους σκοπούς του εν λόγω άρθρου 1 (απόφαση της 13ης Ιουνίου 2017, Florescu κ.λπ., C-258/14, EU:C:2017:448, σκέψη 50).

104 Επιπλέον, μείωση του ποσού συντάξεως γήρατος η οποία είναι ικανή να επηρεάσει την ποιότητα ζωής του ενδιαφερομένου συνιστά περιορισμό του δικαιώματός του ιδιοκτησίας (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 1ης Σεπτεμβρίου 2015, Da Silva Carvalho Rico κατά Πορτογαλίας, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, § 33).

105 Στο μέτρο που η ερμηνεία των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου σύμφωνα με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είναι ικανή να συνεπάγεται τέτοια μείωση του ποσού της συντάξεως, η ερμηνεία αυτή μπορεί να συνεπάγεται περιορισμό του δικαιώματος ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη.

106 Το δικαίωμα ιδιοκτησίας δεν είναι όμως απόλυτο και η άσκησή του μπορεί, επομένως, να υπόκειται σε περιορισμούς, υπό την προϋπόθεση, μεταξύ άλλων, ότι οι περιορισμοί αυτοί δικαιολογούνται από σκοπούς γενικού συμφέροντος τους οποίους επιδιώκει η Ένωση (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουνίου 2017, Florescu κ.λπ., C-258/14, EU:C:2017:448, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

107 Πράγματι, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, κάθε περιορισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη είναι σύμφωνος με την τελευταία αυτή διάταξη εφόσον προβλέπεται από τον νόμο, σέβεται το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος ιδιοκτησίας και, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, είναι αναγκαίος και ανταποκρίνεται πραγματικά σε σκοπούς γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενους από την Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.

108 Συναφώς, υπενθυμίζεται, κατά πρώτον, ότι η απαίτηση κατά την οποία κάθε περιορισμός στην άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο συνεπάγεται ότι η πράξη που επιτρέπει την επέμβαση στα εν λόγω δικαιώματα πρέπει να καθορίζει η ίδια την έκταση του περιορισμού της άσκησης του αντίστοιχου δικαιώματος, διευκρινιζομένου, αφενός, ότι η ως άνω απαίτηση δεν αποκλείει το ενδεχόμενο ο επίμαχος περιορισμός να τίθεται με αρκούντως ευρεία διατύπωση ώστε να μπορεί να προσαρμόζεται σε διαφορετικές περιπτώσεις καθώς και στις μεταβολές καταστάσεως και, αφετέρου, ότι το Δικαστήριο δύναται, εφόσον συντρέχει περίπτωση, να προσδιορίσει ερμηνευτικώς το συγκεκριμένο περιεχόμενο του περιορισμού με γνώμονα τόσο το ίδιο το γράμμα της επίμαχης ρύθμισης της Ένωσης όσο και την όλη οικονομία της και τους σκοπούς τους οποίους επιδιώκει, όπως ερμηνεύονται υπό το πρίσμα των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη (απόφαση της 21ης Ιουνίου 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, σκέψη 114 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

109 Όπως επισημαίνεται στη σκέψη 91 της παρούσας αποφάσεως, τόσο από το γράμμα όσο και από το πλαίσιο και τον σκοπό των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου, οι οποίοι έχουν γενική ισχύ έναντι των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και, ως εκ τούτου, μπορεί να θεωρηθεί ότι, στο εσωτερικό του θεσμικού οργάνου, ισοδυναμούν με «νόμο», κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, προκύπτει [βλ., κατ' αναλογίαν, γνωμοδότηση 1/15 (Συμφωνία PNR ΕΕ-Καναδά), της 26ης Ιουλίου 2017, EU:C:2017:592, σκέψεις 145 και 146] ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

110 Κατά δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο, ως δικαστήριο της ουσίας, δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, στις σκέψεις 216 και 235 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι νυν αναιρεσείοντες δεν προσκόμισαν συγκεκριμένα στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η μείωση του ποσού των συντάξεών τους προσέβαλε το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματός τους ιδιοκτησίας ή έπρεπε να χαρακτηριστεί δυσανάλογη.

111 Όσον αφορά, κατά τρίτον, το ζήτημα αν το δυναμικό σύστημα και οι μειώσεις των ποσών των συντάξεων που μπορούν να προκύψουν από αυτό είναι αναγκαία και ανταποκρίνονται πραγματικά σε έναν ή περισσότερους σκοπούς γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενους από την Ένωση, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, στη σκέψη 227 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κρίνοντας ότι, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, η έκδοση των επίδικων αποφάσεων ήταν κατ' ανάγκην αποτέλεσμα των επιλογών των αρμόδιων ιταλικών αρχών και ότι, ως εκ τούτου «κατά την εκτίμηση του επιδιωκόμενου [από τις επίδικες αποφάσεις] σκοπού γενικού συμφέροντος [έπρεπε] να ληφθούν υπόψη οι σκοποί που οδήγησαν στην έκδοση της απόφασης […] 14/2018».

112 Πράγματι, οι σκοποί που επιδιώκονται με την απόφαση 14/2018, η οποία έχει εφαρμογή στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου βάσει του δυναμικού συστήματος, είναι αμιγώς εθνικής φύσεως. Ως εκ τούτου, οι εν λόγω σκοποί δεν μπορούν, αυτοί καθεαυτούς, να δικαιολογήσουν μείωση του ποσού των συντάξεων, δεδομένου ότι τα ποσά αυτά καταβάλλονται στο πλαίσιο συνταξιοδοτικού συστήματος θεσπισθέντος όχι δυνάμει του εθνικού δικαίου, αλλά δυνάμει του δικαίου της Ένωσης και βαρύνουν τον προϋπολογισμό της Ένωσης.

113 Ως εκ τούτου, επίσης εσφαλμένως, στις σκέψεις 228 έως 234 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη τους σκοπούς που επιδιώκονται με την εν λόγω εθνική απόφαση προκειμένου να εξετάσει αν η προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας των νυν αναιρεσειόντων την οποία συνεπάγονταν οι επίδικες αποφάσεις ήταν δικαιολογημένη.

114 Πρέπει, εντούτοις, να υπομνησθεί ότι, εάν το σκεπτικό αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους, η παραβίαση αυτή δεν μπορεί να επιφέρει την αναίρεση της οικείας αποφάσεως, πρέπει δε να γίνει αντικατάσταση αιτιολογίας και να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως (απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2023, Επιτροπή κατά Amazon.com κ.λπ., C-457/21 P, EU:C:2023:985, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

115 Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν η απόρριψη της αιτιάσεως περί προσβολής του δικαιώματος ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη είναι ορθή για νομικούς λόγους διαφορετικούς από εκείνους που ενέχουν την πλάνη που διαπιστώθηκε στις σκέψεις 111 και 113 της παρούσας αποφάσεως.

116 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η εφαρμογή του δυναμικού συστήματος στους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου οι οποίοι τελούν στην κατάσταση που περιγράφεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ επιδιώκει σκοπό γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενο από την Ένωση, στο μέτρο που αποσκοπεί, όπως προκύπτει από τη σκέψη 79 της παρούσας αποφάσεως, να τυγχάνουν της ίδιας μεταχειρίσεως, αφενός, οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που είτε δεν υπάγονταν σε συνταξιοδοτικό σύστημα στο κράτος μέλος στο οποίο εξελέγησαν είτε υπάγονταν σε συνταξιοδοτικό σύστημα στο πλαίσιο του οποίου το ύψος και/ή ο τρόπος υπολογισμού της συντάξεως δεν ήταν πανομοιότυπα με εκείνα που ισχύουν για τους βουλευτές του εθνικού κοινοβουλίου και, αφετέρου, οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου των οποίων το εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα προέβλεπε τέτοιο ύψος και/ή τρόπο υπολογισμού της συντάξεως πανομοιότυπα με εκείνα που ισχύουν για τους βουλευτές του εθνικού κοινοβουλίου.

117 Η εφαρμογή του δυναμικού συστήματος στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανταποκρίνεται πράγματι στον ως άνω σκοπό της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι έχει ως αποτέλεσμα ότι οι δύο κατηγορίες βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη υπόκεινται, ανά πάσα στιγμή, στους εθνικούς κανόνες περί υπολογισμού των συντάξεων γήρατος των μελών του κοινοβουλίου του οικείου κράτους μέλους.

118 Η εφαρμογή αυτή ήταν, εξάλλου, αναγκαία για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού, δεδομένου ότι μόνον η ευθυγράμμιση του ύψους και/ή του τρόπου υπολογισμού της συντάξεως όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του παραρτήματος αυτού, μπορεί να συνεπάγεται την ίση μεταχείριση μεταξύ των εν λόγω κατηγοριών βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

119 Επομένως, παρά την πλάνη περί το δίκαιο που διαπιστώθηκε στις σκέψεις 111 και 113 της παρούσας αποφάσεως, η απόρριψη της αιτιάσεως με την οποία προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη είναι ορθή, δεδομένου ότι ο επίμαχος περιορισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας πληροί το σύνολο των προϋποθέσεων του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

120 Όσον αφορά, τέλος, την αρχή της ασφάλειας δικαίου, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η αρχή αυτή απαγορεύει την προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων τους την οποία συνεπάγεται η εφαρμογή του δυναμικού συστήματος.

121 Στο πλαίσιο της εξετάσεως της συμβατότητας των επίδικων αποφάσεων με την αρχή της ασφάλειας δικαίου, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, στη σκέψη 191 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ήδη από τις σκέψεις 126 έως 161 της αποφάσεως αυτής προέκυπτε ότι τα «κεκτημένα συνταξιοδοτικά δικαιώματα» έπρεπε να διακριθούν από τα «ποσά των συντάξεων». Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, συναφώς, ότι, μολονότι τα «συνταξιοδοτικά δικαιώματα» είναι οριστικά κεκτημένα και δεν μπορούν να τροποποιηθούν και μολονότι οι συντάξεις εξακολουθούν να καταβάλλονται, τίποτε δεν εμποδίζει την αναπροσαρμογή των ποσών των συντάξεων αυτών προς τα πάνω ή προς τα κάτω, όπερ ήταν υποχρεωμένο να πράξει εν προκειμένω το Κοινοβούλιο, λαμβανομένης υπόψη της υποχρεώσεώς του να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

122 Στη σκέψη 202 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ολοκλήρωσε την ανάλυσή του κρίνοντας ότι οι νυν αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν ότι εν προκειμένω παραβιάστηκε η αρχή της ασφάλειας δικαίου. Συγκεκριμένα, οι εσωτερικοί κανόνες του

Κοινοβουλίου συνεπάγονταν ότι τα νέα ποσά των συντάξεων των αναιρεσειόντων θα άρχιζαν να ισχύουν την 1η Ιανουαρίου 2019. Το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι οι εσωτερικοί αυτοί κανόνες ήταν πολύ προγενέστεροι της 1ης Ιανουαρίου 2019 και όχι μεταγενέστεροι της ημερομηνίας αυτής. Επιπλέον, οι νυν αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν ούτε υποστήριξαν ότι το Κοινοβούλιο είχε εφαρμόσει τα νέα αυτά ποσά πριν από την 1η Ιανουαρίου 2019, δηλαδή πριν από την ημερομηνία που καθορίστηκε προς τούτο με την απόφαση 14/2018. Τέλος, κατά το Γενικό Δικαστήριο, το Κοινοβούλιο είχε ενημερώσει τους αναιρεσείοντες, ήδη από τον Ιανουάριο του 2019, για την πιθανή εφαρμογή των κανόνων της αποφάσεως 14/2018 ως προς αυτούς, γεγονός το οποίο τους επιβεβαίωσε το εν λόγω θεσμικό όργανο τον Φεβρουάριο του 2019. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εντεύθεν ότι οι νυν αναιρεσείοντες είχαν ενημερωθεί για την τροποποίηση των κανόνων που εφαρμόζονταν στον υπολογισμό του ποσού της σύνταξής τους πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων.

123 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου επιβάλλει η ρύθμιση της Ένωσης να παρέχει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να γνωρίζουν με ακρίβεια την έκταση των υποχρεώσεων που τους επιβάλλει και οι τελευταίοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν σαφώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους και να λαμβάνουν ως εκ τούτου τα μέτρα τους (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2023, Global Silicones Council κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-558/21 P, EU:C:2023:839, σκέψη 99 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

124 Επομένως, οι νέοι νόμοι, οι οποίοι τροποποιούν τον προγενέστερο νόμο, εφαρμόζονται, πλην παρεκκλίσεως, στα μελλοντικά αποτελέσματα των καταστάσεων που δημιουργήθηκαν υπό το κράτος του προγενέστερου νόμου. Το αντίθετο ισχύει μόνον για τις καταστάσεις οι οποίες γεννώνται και διαμορφώνονται οριστικά υπό το κράτος του προγενέστερου νόμου και οι οποίες δημιουργούν κεκτημένα δικαιώματα. Ένα δικαίωμα θεωρείται κεκτημένο οσάκις το γενεσιουργό αυτού γεγονός έλαβε χώρα πριν από τη νομοθετική τροποποίηση. Τούτο δεν ισχύει στην περίπτωση δικαιώματος του οποίου το γενεσιουργό γεγονός δεν επήλθε υπό το κράτος της νομοθεσίας που τροποποιήθηκε (πρβλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2023, Grossetête κατά Κοινοβουλίου, C-714/21 P, EU:C:2023:187, σκέψη 84 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

125 Όσον αφορά, ειδικότερα, το δικαίωμα λήψεως συντάξεως γήρατος, αυτό αποκτάται, κατ' αρχήν, κατά τον χρόνο επελεύσεως του γενεσιουργού γεγονότος του δικαιώματος αυτού, δηλαδή κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η σύνταξη καθίσταται απαιτητή (πρβλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2023, Grossetête κατά Κοινοβουλίου, C-714/21 P, EU:C:2023:187, σκέψεις 85 έως 87).

126 Ωστόσο, τούτο δεν σημαίνει ότι κάθε τροποποίηση του τρόπου υπολογισμού της συντάξεως η οποία συνεπάγεται μείωση του ποσού αυτού, εφαρμοζόμενη βάσει ρυθμίσεως θεσπισθείσας μετά την ημερομηνία κατά την οποία η σύνταξη αυτή κατέστη απαιτητή, συνιστά προσβολή των εν λόγω κεκτημένων δικαιωμάτων.

127 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι δεν υφίσταται αρχή του δικαίου της Ένωσης κατά την οποία τα κεκτημένα δικαιώματα δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να τροποποιηθούν ή να μειωθούν. Η τροποποίηση τέτοιων δικαιωμάτων είναι δυνατή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις (πρβλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2023, Grossetête κατά Κοινοβουλίου, C-714/21 P, EU:C:2023:187, σκέψεις 88 και 89).

128 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς κατέληξε, βάσει των στοιχείων που παρατίθενται ιδίως στη σκέψη 202 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο συμπέρασμα ότι η εφαρμογή του δυναμικού συστήματος, όπως προβλέπεται στο παράρτημα III των ρυθμίσεων ΕΑΒ και στο άρθρο 75 των μέτρων εφαρμογής, είναι συμβατή με την αρχή της ασφάλειας δικαίου.

129 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί, κατά το μέρος που οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν με αυτόν την ορθότητα της ερμηνείας των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου σύμφωνα με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Γ. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

130 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως έχει τρία σκέλη.

131 Με το πρώτο σκέλος, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, με τη σκέψη 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε πλάνη περί το δίκαιο ερμηνεύοντας τα άρθρα 74 και 75 των μέτρων εφαρμογής υπό την έννοια ότι οι διατάξεις του παραρτήματος III των ρυθμίσεων ΕΑΒ μπορούσαν να αποτελέσουν έγκυρη νομική βάση για την έκδοση των επίδικων αποφάσεων.

132 Συγκεκριμένα, κατά τους αναιρεσείοντες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, δυνάμει της παραπομπής που προβλέπεται στο άρθρο 74 των μέτρων εφαρμογής σε συνδυασμό με το άρθρο 75 των μέτρων αυτών, δεν είχε εφαρμογή το περιεχόμενο του παραρτήματος αυτού κατά το χρονικό σημείο θεσπίσεως του καθεστώτος των βουλευτών, αλλά η νομική διάταξη αυτή καθεαυτήν, ενώ είχε καταργηθεί. Επομένως, το εν λόγω παράρτημα πρέπει να εφαρμόζεται, κατά το Γενικό Δικαστήριο, όχι μόνο με αναφορά στο χρονικό σημείο καταργήσεως του παλαιού συνταξιοδοτικού συστήματος, αλλά και στο μέλλον, διά της αναδρομικής εφαρμογής των τροποποιήσεων της ιταλικής συνταξιοδοτικής παροχής οι οποίες αποφασίστηκαν όταν το παράρτημα III δεν ήταν πλέον σε ισχύ.

133 Ειδικότερα, κατά τους αναιρεσείοντες, από το γράμμα του άρθρου 74 των μέτρων εφαρμογής, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 7 των μέτρων αυτών, προκύπτει ότι το παράρτημα III των ρυθμίσεων ΕΑΒ καταργήθηκε πλήρως την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

134 Με το δεύτερο σκέλος, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 90 έως 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ερμηνεύοντας το άρθρο 25, παράγραφος 3, του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου υπό την έννοια ότι ο προϊστάμενος μονάδας ήταν αρμόδιος για την έκδοση των επίδικων αποφάσεων δεδομένου ότι είχε οριστεί νομοτύπως ως δευτερεύων διατάκτης.

135 Οι επίδικες αποφάσεις έπρεπε να εκδοθούν από το Προεδρείο του Κοινοβουλίου, διότι είχαν τον χαρακτήρα πράξεων έκτακτης διοικήσεως. Συγκεκριμένα, τέτοιες αποφάσεις αφορούν μια νέα, περίπλοκη και απρόβλεπτη κατάσταση, όπερ μαρτυρεί εξάλλου η ανάμειξη της Νομικής Υπηρεσίας του Κοινοβουλίου, και, ως εκ τούτου, η συμφωνία τους προς τους κανόνες και τις

αρχές της έννομης τάξης της Ένωσης που έχουν υπέρτερη ισχύ έπρεπε να έχει ελεγχθεί πριν από την έκδοσή τους. Επομένως, δεν πρόκειται για αποφάσεις αμιγώς τεχνικού χαρακτήρα, οι οποίες μπορούν να ανατεθούν σε προϊστάμενο μονάδας.

136 Με το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 110 έως 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κατά την εκτίμηση της αιτιολογίας των επίδικων αποφάσεων.

137 Οι αποφάσεις αυτές απλώς και μόνον παραπέμπουν εμμέσως στην αιτιολογία που περιλαμβάνεται στη γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας. Εντούτοις, η γνωμοδότηση αυτή ούτε μνημονεύεται στις επίδικες αποφάσεις ούτε προσαρτάται σε αυτές. Η εν λόγω γνωμοδότηση ωσαύτως δεν προσαρτάται στο ενημερωτικό σημείωμα που επισυνάφθηκε στα εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεως του Φεβρουαρίου του 2019 τα οποία απεστάλησαν στους αναιρεσείοντες. Στο ενημερωτικό σημείωμα απλώς μνημονεύθηκε η γνωμοδότηση αυτή, υπό τη μορφή απλής μνείας του ότι η Νομική Υπηρεσία του Κοινοβουλίου είχε επιβεβαιώσει την αυτόματη εφαρμογή της αποφάσεως 14/2018.

138 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως ανέφερε ότι στην επιστολή που απηύθυνε ο προϊστάμενος μονάδας στις 11 Ιουνίου 2019 στον L. A. Florio, προσφεύγοντα της υπόθεσης T-465/19, αναγραφόταν ένας άμεσος σύνδεσμος προς την ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου, μέσω του οποίου ήταν δυνατή η πρόσβαση στη γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας. Συγκεκριμένα, η επιστολή αυτή αποτελεί την απάντηση στις παρατηρήσεις που υπέβαλε ο ενδιαφερόμενος κατόπιν της κοινοποιήσεως του σημειώματος της 11ης Απριλίου 2019 το οποίο τον αφορά. Επομένως, οι λοιποί αναιρεσείοντες δεν έλαβαν τέτοια πληροφορία και οι επίδικες αποφάσεις δεν περιέχουν σύνδεσμο προς τον ιστότοπο στον οποίο έχει δημοσιευθεί η γνωμοδότηση της νομικής υπηρεσίας.

139 Το γεγονός ότι οι αναιρεσείοντες κατόρθωσαν να λάβουν τη γνωμοδότηση αυτή δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι τηρήθηκαν οι τυπικές προϋποθέσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ.

140 Τέλος, η γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας περιείχε μόνον αποσπασματικότατη και συνοπτικότατη εξέταση της τηρήσεως των υπέρτερης ισχύος κανόνων και των θεμελιωδών αρχών του δικαίου της Ένωσης, γεγονός το οποίο δεν έλαβε υπόψη το Γενικό Δικαστήριο.

141 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

142 Το πρώτο σκέλος, με το οποίο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 74 και 75 των μέτρων εφαρμογής, αφορά την ερμηνεία των εσωτερικών κανόνων του Κοινοβουλίου σύμφωνα με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να εφαρμόσει το δυναμικό σύστημα στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 42 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να εξεταστεί το βάσιμο της αιτιάσεως αυτής, δεδομένου ότι με αυτήν οι αναιρεσείοντες προβάλλουν πλημμέλεια η οποία ενδέχεται να επαναληφθεί στο μέλλον.

143 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, με το οποίο οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι ο προϊστάμενος μονάδας δεν ήταν αρμόδιος, δυνάμει του άρθρου 25, παράγραφος 3, του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου, να εκδώσει τις επίδικες αποφάσεις.

144 Με το τρίτο σκέλος, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 296 ΣΛΕΕ. Αφενός, εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 112 και 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Κοινοβούλιο δεν παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, δεδομένου ότι οι νυν αναιρεσείοντες είχαν ελεύθερη πρόσβαση στο περιεχόμενο της γνωμοδοτήσεως της Νομικής Υπηρεσίας και πλήρη γνώση του περιεχομένου αυτού πριν από την άσκηση της προσφυγής τους. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο παρέβλεψε το γεγονός ότι η γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας περιελάμβανε αποσπασματικότατη και συνοπτικότατη εξέταση της τηρήσεως των υπέρτερης ισχύος κανόνων και των θεμελιωδών αρχών του δικαίου της Ένωσης.

145 Διαπιστώνεται συναφώς ότι το σκέλος αυτό είναι απαράδεκτο.

146 Κατά το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Συνεπώς, η εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων δεν συνιστά, υπό την επιφύλαξη της περίπτωσης παραμόρφωσής τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τέτοιο, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2023, Changmao Biochemical Engineering κατά Επιτροπής, C-123/21 P, EU:C:2023:708, σκέψη 121 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

147 Κατά πρώτον, κατά το μέρος που οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν ότι είχαν ελεύθερη πρόσβαση στο περιεχόμενο της γνωμοδοτήσεως της Νομικής Υπηρεσίας και πλήρη γνώση του περιεχομένου της γνωμοδοτήσεως αυτής πριν από την άσκηση της προσφυγής τους, ζητούν στην πραγματικότητα από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων, χωρίς ωστόσο να επικαλούνται παραμόρφωσή τους από το Γενικό Δικαστήριο.

148 Κατά δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε τον αποσπασματικό και συνοπτικό χαρακτήρα της εξετάσεως της τηρήσεως των υπέρτερης ισχύος κανόνων και των θεμελιωδών αρχών του δικαίου της Ένωσης που περιείχε η γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα αυτό είναι απαράδεκτο καθόσον στηρίζεται σε πλημμέλεια στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Κοινοβούλιο, η οποία δεν προβλήθηκε, και, κατά συνέπεια, δεν συζητήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

149 Πράγματι, από το άρθρο 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι οι λόγοι αναιρέσεως πρέπει να στηρίζονται σε επιχειρήματα που αντλούνται από την ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία. Επιπλέον, κατά το άρθρο 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης. Επομένως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε σε σχέση με τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που συζητήθηκαν πρωτοδίκως (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Aeris Invest κατά ΕΣΕ, C-874/19 P, EU:C:2021:1040, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

150 Είναι αληθές ότι οι αναιρεσείοντες προσήψαν στο Κοινοβούλιο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν εξέτασε κατά πόσον η αναδρομική εφαρμογή λιγότερο ευνοϊκού συνταξιοδοτικού συστήματος θα μπορούσε να είναι συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης. Εντούτοις, το επιχείρημα αυτό διαφέρει από εκείνο που συνοψίζεται στη σκέψη 140 της παρούσας αποφάσεως, ιδίως στο μέτρο που δεν αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

151 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί το βάσιμο μόνον του πρώτου και του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως.

β) Επί της ουσίας

152 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, επισημαίνεται ότι το άρθρο 74 των μέτρων εφαρμογής προβλέπει ότι, με την επιφύλαξη των μεταβατικών διατάξεων που προβλέπονται στον τίτλο IV των μέτρων αυτών, οι ρυθμίσεις ΕΑΒ παύουν να ισχύουν την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

153 Από το κείμενο αυτό δεν μπορεί να συναχθεί ότι οι ενδιαφερόμενοι πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου πρέπει να υπόκεινται, απαρεγκλίτως, στους κανόνες υπολογισμού των συντάξεων που είχαν εφαρμογή, κατά το χρονικό σημείο καταργήσεως των ρυθμίσεων ΕΑΒ, στα μέλη του κοινοβουλίου του κράτους μέλους εντός του οποίου εξελέγησαν οι πρώην βουλευτές.

154 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 81 έως 83 της παρούσας αποφάσεως, το δυναμικό σύστημα εξακολουθεί να έχει εφαρμογή σε τέτοιους βουλευτές, δυνάμει του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής, μετά τη θέση σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών.

155 Η ερμηνεία αυτή του άρθρου 75 των μέτρων εφαρμογής δεν ανατρέπεται, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, από την αιτιολογική σκέψη 7 των μέτρων αυτών.

156 Η αιτιολογική σκέψη 7 των μέτρων εφαρμογής αναφέρει, αφενός, ότι «όσοι λαμβάνουν ορισμένες παροχές βάσει των ρυθμίσεων ΕΑΒ [πρέπει να μπορούν να] συνεχίσουν να τις λαμβάνουν μετά την κατάργηση των ρυθμίσεων αυτών, σύμφωνα με την αρχή της [προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης]» και, αφετέρου, ότι «[ε]νδείκνυται επίσης να εξασφαλισθεί ο σεβασμός των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν βάσει των ρυθμίσεων ΕΑΒ πριν από την έναρξη ισχύος του καθεστώτος».

157 Από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι αυτή διευκρινίζει ότι οι παροχές που χορηγούνται δυνάμει της ως άνω ρυθμίσεως εξακολουθούν να καταβάλλονται, χωρίς να μπορεί να συναχθεί εξ αυτού ότι η ανωτέρω ρύθμιση παύει να εφαρμόζεται μετά την εν λόγω ημερομηνία.

158 Συνεπώς, η έννοια των «συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν» έχει το ίδιο περιεχόμενο στην αιτιολογική σκέψη 7 με εκείνο που έχει στο άρθρο 75, παράγραφος 2, των μέτρων εφαρμογής, όπως διευκρινίστηκε στη σκέψη 89 της παρούσας αποφάσεως.

159 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας κατ' ουσίαν, στη σκέψη 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, το οποίο προβλέπει την εφαρμογή του δυναμικού

συστήματος στους ενδιαφερόμενους πρώην βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, δεν καταργήθηκε και εξακολουθεί να έχει εφαρμογή, μετά την θέση σε ισχύ του καθεστώτος των βουλευτών, στην περίπτωση των αναιρεσειόντων.

160 Επομένως, το πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

161 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο προϊστάμενος μονάδας είχε οριστεί δευτερεύων διατάκτης για τη γραμμή του προϋπολογισμού 1030, η οποία αφορά τις συντάξεις γήρατος που προβλέπονται στο παράρτημα ΙΙΙ των ρυθμίσεων ΕΑΒ, με την απόφαση FINS/2019-01 του Γενικού Διευθυντή Οικονομικών του Κοινοβουλίου της 23ης Νοεμβρίου 2018 και ότι στην απόφαση αυτή επισημαίνεται ρητώς ότι ο προϊστάμενος μονάδας εξουσιοδοτείται να προβαίνει, μεταξύ άλλων, στην ανάληψη των νομικών δεσμεύσεων και των δημοσιονομικών δεσμεύσεων, στην εκκαθάριση των δαπανών και στην έκδοση των ενταλμάτων πληρωμής, αλλά και στην κατάρτιση των προβλέψεων απαιτήσεων, στη βεβαίωση των δικαιωμάτων είσπραξης και στην έκδοση των ενταλμάτων είσπραξης.

162 Στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι οι κανόνες τους οποίους καθορίζουν τα μέτρα εφαρμογής και οι ρυθμίσεις ΕΑΒ, όπως θεσπίστηκαν από το Προεδρείο του Κοινοβουλίου, δεν τροποποιήθηκαν από τον προϊστάμενο μονάδας, αλλά απλώς τέθηκαν σε εφαρμογή από αυτόν.

163 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο προϊστάμενος μονάδας ήταν αρμόδιος να εκδώσει τις επίδικες αποφάσεις.

164 Στο μέτρο που η απόφαση FINS/2019-01 του Γενικού Διευθυντή Οικονομικών του Κοινοβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 2018, εξουσιοδοτεί τον προϊστάμενο μονάδας να προβαίνει, μεταξύ άλλων, στην ανάληψη των νομικών δεσμεύσεων και των δημοσιονομικών δεσμεύσεων, στην εκκαθάριση των δαπανών και στην έκδοση των ενταλμάτων πληρωμής, αλλά και στην κατάρτιση των προβλέψεων απαιτήσεων, στη βεβαίωση των δικαιωμάτων είσπραξης και στην έκδοση των ενταλμάτων είσπραξης, είναι διατυπωμένη κατά τρόπο αρκούντως ευρύ ώστε να περιλαμβάνει τις καταστάσεις τις οποίες επικαλούνται οι αναιρεσείοντες, ήτοι νέες, περίπλοκες και απρόβλεπτες καταστάσεις, στους τομείς για τους οποίους του έχουν ανατεθεί αρμοδιότητες.

165 Επιπλέον, οι αναιρεσείοντες δεν υποστηρίζουν ότι η απόφαση αυτή περιέχει επιφύλαξη ως προς την αρμοδιότητα εφαρμογής του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης και, ιδίως, των διατάξεων του Χάρτη, στο πλαίσιο της εκδόσεως των αποφάσεων που εμπίπτουν στους τομείς αυτούς.

166 Εξάλλου, το άρθρο 25, παράγραφος 3, του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου δεν περιλαμβάνει συναφώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, καμία επιφύλαξη αρμοδιότητας υπέρ του Προεδρείου του Κοινοβουλίου. Πράγματι, κατά τη διάταξη αυτή, «[τ]ο Προεδρείο ρυθμίζει τα οικονομικά, οργανωτικά και διοικητικά ζητήματα που αφορούν τους βουλευτές, μετά από πρόταση του Γενικού Γραμματέα ή πολιτικής ομάδας». Από την εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να συναχθεί ούτε η προβαλλόμενη διάκριση μεταξύ των πράξεων έκτακτης διοικήσεως, τις οποίες φέρεται να είναι αρμόδιο να εκδίδει μόνον το Προεδρείο του Κοινοβουλίου, και των πράξεων τακτικής διοικήσεως, οι οποίες φέρεται να έχουν ανατεθεί στον προϊστάμενο μονάδας.

167 Ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

168 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Δ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

169 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως βάλλει κατά της σκέψεως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε απαράδεκτη την προσφυγή της υποθέσεως T-453/19, την οποία άσκησε η I. Panusa, για τον λόγο ότι το σημείωμα του προϊσταμένου μονάδας της 11ης Απριλίου 2019, το οποίο την αφορούσε, δεν επέφερε καμία μείωση του ποσού της συντάξεώς της επιζώντος.

170 Το συμπέρασμα αυτό ενέχει, κατά τους αναιρεσείοντες, πλάνη περί το δίκαιο, για τον λόγο ότι, κατ' ουσίαν, η σύνταξη επιζώντος την οποία λαμβάνει η I. Panusa υπολογίζεται βάσει των διατάξεων του παραρτήματος III των ρυθμίσεων ΕΑΒ, ενώ ο καθορισμός μιας τέτοιας συντάξεως εμπίπτει στις διατάξεις του παραρτήματος I των ρυθμίσεων αυτών, γεγονός λόγω του οποίου αυτή θα μπορούσε να αξιώσει υψηλότερο ποσό συντάξεως.

171 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος και, επικουρικώς, ως αβάσιμος.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

172 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα σημεία του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κατά του οποίου βάλλει ο τρίτος λόγος αναιρέσεως δεν συνιστούν το αναγκαίο έρεισμα μιας από τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου που μνημονεύονται στη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως.

173 Επομένως, ο λόγος αυτός δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί.

174 Δεδομένου ότι όλοι οι λόγοι αναιρέσεως που προέβαλαν οι αναιρεσείοντες απορρίφθηκαν, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

VI. Επί των δικαστικών εξόδων

175 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ανωτέρω Κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

176 Δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες ηττήθηκαν και το Κοινοβούλιο ζήτησε την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, οι αναιρεσείοντες πρέπει να φέρουν, πέραν των δικών τους δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Κοινοβούλιο.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Οι Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio, ως κληρονόμος του Sergio Camillo Segre, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Fiammetta Cucurnia, ως κληρονόμος του Giulietto Chiesa, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi, ως κληρονόμος του Giulio Cesare Gallenzi, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano και Ida Panusa φέρουν, πέραν των δικών τους δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.**

(υπογραφές)